
Jak se studuje v Brémách

Jak se studuje v Brémách

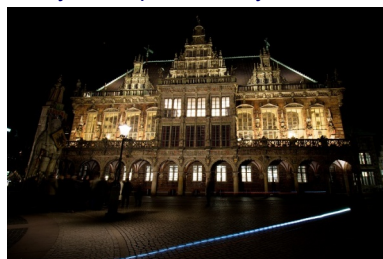
Kristián Témín studuje politickou teorii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. V rámci programu Erasmus se vydal na Univerzitu Brémy psát diplomovou práci, zlepšit se v němčině a hlavně si rozšířit obzory – ty osobní i akademické.

Chtěl jsem se přihlásit na některou z britských univerzit, ale anglicky umí každý, a tak jsem hledal v Německu. Rovnou jsem vyloučil tradiční cíle českých studentů a vybral si Brémy, město, o kterém jsem skoro nic nevěděl, ale o to víc mě zajímalo. Jde o bývalé hanzovní město a zároveň nejmenší spolkovou zemi. Leží zhruba hodinu cesty vlakem od Hamburku. Zdejší univerzita je mladá, vznikla v sedmdesátých letech a vyrostla z revolučního nadšení a liberálního ducha šedesátých let. Je hrdá na svá výzkumná centra. Z oborů láká především na mořskou biologii, kosmické inženýrství, politologii a sociologii.

Hodně místních studentů je angažovaných – a to neplatí zdaleka jen pro studenty politologie. Dost se začleňují do různých hnutí, jsou ekologicky zaměřeni, zajímají se o věci, které je přesahují. Možná za to může i zvyk nespěchat na vysokou hned po maturitě. Většina absolventů středních škol a gymnázií si dá na rok pauzu a pracuje třeba v nemocnici, sociálních službách nebo v nějaké neziskovce.

Mezinárodní prostředí

V Brémách jsem se rychle zabydlel a zorientoval díky fungujícímu systému pro nováčky. Perfektní na něm je, že prakticky

neuvídíte žádného úředníka, se vším vám pomůžou studenti.

Na univerzitě je odhadem pětina studentů ze zahraničí, někteří jsou tu na Erasmu, někteří na celé studium, jiní se přistěhovali do Německa a začali tu studovat. I Němci často mají mezinárodní zkušenost a drtivá většina z nich má perfektní angličtinu, takže semináře v angličtině nejsou jen pro „erasmáky“.

Původně jsem se chtěl soustředit na psaní diplomové práce, ale byla by škoda nevyužít nabízené možnosti, a tak jsem se přihlásil hned na pět předmětů. Zvláště jeden z nich – teorie svobody – byl hodně zajímavý nejen obsahem, ale i formou. Semináře v podstatě vedli studenti a vyučující jen usměrňoval diskuzi. Hodně jsem si z těch hodin odnesl. Celkově byly interaktivnější než u nás. V Česku se učí více teoreticky, kdežto v Německu jsme dostávali různé úkoly v terénu, například zúčastnit se demonstrace a analyzovat hesla na plakátech či navštívit supermarket a určit, zda lze označování produktů (např. německá kvalita) chápat jako prvky nacionalismu, nebo jde pouze o cílené budování značky. Obecně bych řekl, že profesori na brémské univerzitě měli více času věnovat se přípravě hodin a na kvalitě výuky to bylo vidět. Ve srovnání s českými poměry je status vysokoškolského profesora jiný – tento titul má vyšší prestiž a těší se větší vážnosti. Každý profesor má k ruce asistenta – doktoranda, který mu pomáhá připravovat přednášky, vede denní agendu a podobně. Na konzultaci s pedagogem se přes asistenta objednávejte vždy na přesnou hodinu. Odpadá čekání na chodbě, ale zároveň je váš čas jasně daný.

Knihovna snů a jídlo za hubičku

K univerzitě patří skvěle vybavená knihovna, kde jsou schopni objednat jakoukoli knihu do tří dnů v elektronické formě a do týdne v papírové. A není to nijak složité, je to standardní služba. V databázi se dá navíc vyhledávat nejen podle autora nebo titulu, ale i podle tématu, a publikace jsou řazeny podle

relevance,

nové výzkumné oblasti. Zkrátka pro psaní jakékoli vědecké práce je to nebe na zemi. A zároveň jeden z důvodů, proč jsem chtěl studovat v Brémách.

Když vám při intenzivním studiu vyhládne, při ruce je menza, která dokáže obsloužit tisíce studentů. Ceny jsou víc než přijatelné (kolem tří eur za hlavní jídlo) a vybere si každý. Nejoblíbenější místní pokrm byla kombinace tří mas – uzeného, klobásy a jitrnice – s bramborem a kapustou. Nožička párku nebo klobásy je i běžnou součástí polévky. Samozřejmě jsou k dispozici i vegetariánské pokrmy nebo třeba pizza.

Život v Brémách

což hodně usnadní orientaci v

Na koleji jsem získal místo po studentovi, který odjel na Erasmus a nechal mi plně vybavený pokoj, takže jsem nemusel nic zásadního dokupovat. Bydleli jsme ve čtyřech, každý měl místnost pro sebe a sdíleli jsme kuchyň a koupelnu. Moji spolubydlící byli fanoušci Star Wars, takže první otázka nebyla, odkud jsem, ale který díl ze série považuji za nejslabší. Všichni spolubydlící byli rodilí Němci, díky čemuž jsem mohl procvičovat jazyk.

Jestli Němci něco opravdu umějí, je to učit němčinu. Na univerzitě měl pobočku Goethe Institut a nabízel intenzivní měsíční kurz, a tak jsem strávil šest hodin denně pilováním jazyka. Hodně mi to do začátku pomohlo, hlavně pro budoucí studium v němčině. Němci jsou navíc velmi milí a zdvořilí. Nikdy se mi nestalo, že by se mnou někdo nechtěl mluvit německy a přešel do angličtiny.

Kdo chce (a má na to finance, protože pivo stojí tři eura), může semestr v Brémách strávit obcházením večírků. Němci umějí slavit a nejsou líní vyzdobit celou kolej třeba v halloweenském stylu i s těmi nejmenšími detaily. Tohle ale není úplně můj styl. Párkrát jsem byl s kamarády na pivo, ale spíš jsem chodil na koncerty, do muzeí a trochu cestoval. Díky studentské kartičce máte dopravu po celém Dolním Sasku zdarma, takže by byla škoda toho nevyužít.

Na Erasmus jsem se nějakou dobu chystal, ale proto, že jsem mezi bakalářským a magisterským studiem změnil obor z filozofie na politologii, podal jsem si přihlášku až v průběhu magisterského studia. Trochu jsem se bál, jaké to bude. Jsem v Praze dost zakotvený, mám práci, spoustu aktivit a hlavně přítelkyni, se kterou jsme spolu už pět let. Obavy byly úplně zbytečné. Půl roku uteklo jako voda a o nic z toho, co jsem v Česku opouštěl, jsem nepřišel. Naopak jsem se vrátil se spoustou zážitků a zkušeností a s lepší němčinou.